

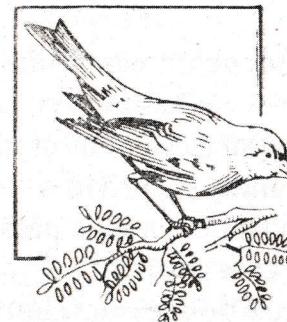
Ilie I. Mirea
Desene Gh. Naum

CELE MAI FRUMOASE LEGENDE
despre
păsări, animale, insecte,
plante și religie

REGIS

Cuprins

1. LEGENDA STICLEȚELULUI.....	3
2. LEGENDA VRABIEI	5
3. LEGENDA PĂSĂRII CU GUŞA ROŞIE.....	7
4. LEGENDA RÂNDUNICII	8
5. LEGENDA PRIVIGHETORILOR.....	9
6. PRIVIGHETOAREA ȘI TURTURICA	11
7. GAIA	13
8. LEGENDA CIOCÂRLANULUI.....	14
9. LEGENDA PREPELIȚEI	18
10. LEGENDA CUCULUI.....	19
11. LEGENDA PUPEZEI.....	21
12. LEGENDA CUCUVAEI.....	27
13. LEGENDA CORBILOR NEGRI	32
14. PAPUCII GÂNSACULUI.....	34
15. LEGENDA COCOSTÂRCULUI (BERZEI)	35
16. LEGENDA VULTURULUI.....	37
17. DE CE BEHĂEŞTE OAIA!.....	38
18. LEGENDA PORCULUI.....	39
19. ALTĂ LEGENDĂ DESPRE PORC	40
20. DE CE SE DUŞMĂNESC CÂINELE ȘI PISICA	41
21. DE CE CÂINELE MĂNÂNCĂ IARBA ȘI DE CE IESE ȘARPELE LA DRUM	43
22. LEGENDA MĂGARULUI.....	45
23. CALUL ȘI CERBUL	46
24. LEGENDA ARICIUUI	47
25. LEGENDA VULPII	49
26. OGARUL ȘI IEPURELE	50
27. LEGENDA LUPULUI	51
28. PENTRU CE N-ARE URSUL COADĂ	53
29. LEGENDA URSULUI	54
30. LEGENDA CERBULUI	56
31. LEGENDA VIERMILOR DE MĂTASE.....	60
32. LEGENDA MUŞTEI	61
33. ALBINA ȘI PĂIANJENUL	62
34. LEGENDA ȚÂNȚARULUI	64
35. LEGENDA GĂRGĂRIȚEI	65
36. LEGENDA PURICELUI	67
37. LEGENDA GREIERULUI	69
38. LEGENDA VIESPII.....	71
39. LEGENDA FURNICII	72
40. LEGENDA LICURICIULUI	77
41. LEGENDA CĂRĂBUŞULUI	79
42. LEGENDA URZICII	83
43. LEGENDA RIDICHILOR	85
44. LEGENDA TUTUNULUI	86
45. LEGENDA INULUI	88
46. LEGENDA OUĂLOR ROŞII.....	91
47. ARHANGHELUL MIHAİL, SLUGĂ	92

CAPITOLUL I LEGENDELE PĂSĂRILOR

1. LEGENDA STICLEȚELULUI

Se zice că după ce Dumnezeu făcu toate păsările de pe pământ, le lăsa deocamdată albe.

Nu trecu multă vreme de atunci și, într-o zi, se făcu mare zarvă prin păsărime. Venise vestea că bunul Dumnezeu le cheamă pe toate, ca să le vopsească penele. Și stoluri, stoluri, toate porniră în zbor către locul unde auziră că le aşteaptă Dumnezeu.

Care cum ajungea, era vopsită după cum îi era plăcerea: cu verde, cu galben, roșu, portocaliu și cu alte colori; apoi pleca în voia ei.

Într-un scaiete, pe un câmp din depărtare, era o păsărică mică, ce-și căuta hrana ei, fără altă grijă.

Ea nu auzise vesteala cea nouă și nici nu se mișcase din loc. Aruncându-și privirea în sus, păsărica noastră văzu deodată un stol de păsări, care galbenearii, care negre, care roșii.

Ea se miră mult de aceasta. Zbură repede la ele și le întrebă:

— Dar ce e cu voi? Vă știam albe ca și mine.

— Ce! tu nu știi nimic? Dumnezeu ne-a chemat pe toate și ne-a vopsit pe fiecare după dorință.

— N-am știut! Vai de mine! se plângea bietul sticlețel — căci el era cu pricina. Se va supăra bunul Dumnezeu, crezând că n-am vrut să mă duc.

Și zbârrr!... drept la Dumnezeu.

Era aproape de însurat și Dumnezeu se pregătea de plecare. Deodată intră păsărică noastră, gâfâind:

— Iartă-mă, bunule Părinte. Eu n-am știut de porunca Ta. Cum aflai o luai la fugă încoaace.

— Bine, bine, dar ce să-ți fac? Mai toate vopsele sunt pe isprăvite. N-am niciuna de ajuns ca să te boiesc peste tot. Dar fiindcă ai fost cinstit și mi-ai spus drept, iată, nu te las nevopsit.

Și-i vopsi Dumnezeu o pană în galben, alta roșu, alta verde; în sfârșit, îi dete din toate culorile câte ceva.

Și de-atunci a rămas sticlețelul cu penele colorate în mai multe feluri.

2. LEGENDA VRABIEI

Demult, demult, cine știe de când va mai fi fost și aceea, a răsărit în mijlocul unei păduri un stejarel, care începu a crește cu încetîșorul și a privi cu dragoste la ceilalți stejari de toată mâna ce se aflau în jurul său.

Iată însă că, nu mult după ce a răsărit stejarul acesta, vine o Vrabie și se aşază pe dânsul, măcar că avea unde se așeza și în alt loc, căci pădurea era destul de mare. Stejarul, văzând această obrăznicie din partea Vrabiei, se mânie foc pe dânsa și-i zise:

— Măi Vrabie!, nu vezi tu că eu abia acum vreo câteva zile am răsărit, nu vezi cât sunt de Tânăr, de crud și de slab, n-ai avut tu nicăieri în alt loc unde te așeza numai decât pe mine?... Ia du-te de aici și aşază-te pe alt copac, căci doară pădurea e destul de mare și de largă, ai unde sădea cât îți va plăcea!...

Vrabia, simțindu-se foarte atinsă prin cuvintele acestea ale stejarului, răspunse zicând:

— Iată că mă duc, cum zici tu, dar voi veni la tine când vei fi pe patul morții și atunci va trebui să-mi dai seama pentru toate cuvintele tale de astăzi!

— Bine! bine! — răspunse stejarul, du-te și mai degrabă să nu vii, decât numai atunci când voi fi eu pe patul morții, precum ai zis!

Vrabia a zburat și s-a dus... Dar mult a trebuit ea să aștepte până la moartea stejarului, căci fiecare stejar trăiește 900 de ani, și anume 300 de ani crește neîntrerupt, 300 de ani stă locului și se odihnește, iar de la 600 de ani înainte prin 300 începe a da înapoi, a-i

putrezi inima de la rădăcină, a se găuri pe dinăuntru, a se usca, aşa că atunci când ajunge de 900 de ani se risipeşte cu totul.

Şi Vrabia noastră a trebuit să aştepte până stejarul pe care s-a aşezat ea când acesta era Tânăr a ajuns de 900 de ani. Când a ajuns stejarul de 900 de ani, s-a dus Vrabia la dânsul şi i-a zis:

— Îți aduci aminte, când erai Tânăr şi m-am fost aşezat pe tine, cum m-ai batjocorit degeaba, degebuţa?... Tu ai cugetat atunci că, dacă te vei face mare, vei trăi cât lumea şi ca tine nu va mai fi altul!... Dar iată că acumă te-ai risipit, şi eu mă scald în colbul tău.. Tu, din mare ce ai fost, te-ai făcut iarăşi mic, iar eu trăiesc şi tot aşa sunt, cum am fost şi atunci!...

Aşa a zis Vrabia şi, după ce s-a scăldat în cenuşa stejarului, zbură şi se cam mai duse de unde a venit.

De atunci apoi, de când s-a întâmplat aceasta, vrăbiile — dacă nici oamenii, nici mâtele şi nici ulii nu le prind şi le omoară, trăiesc mai mult decât oricare altă pasare... trăiesc cu sutele de ani, de unde se vede apoi că vine şi zicala cea foarte răspândită printre Români:

*Vrabia e pui,
Dar dracu ştie de cându-i!*

care se zice despre oamenii cei mici de statură, însă mari de ani. Şi vrăbiile, când sunt foarte bătrâne, capătă pene albe, însă forma lor de vrabie rămâne.

de S. Fl. Marian

3. LEGENDA PĂSĂRII CU GUŞA ROŞIE

Când păsările au ieşit din mâna Creatorului, fiecare voia un nume deosebit.

Unei păsări, Domnul i-a pus numele „guşă roşie”. Cu toate acestea, ea nu avea nici o pată roşie.

Văzându-se nedreptătită, s-a dus la Domnul şi i-a zis:

— Doamne, de ce îmi spune mie lumea „guşă roşie”, când eu n-am nicio pată roşie?

Dumnezeu ii răspunse:

— Vei avea şi pata roşie. Singură însă ţi-o vei dobândi.

Păsărica plecă. Se băgă în toate vopselele roşii, în sânge, dar când venea ploaia, toată vopsea era spălată.

Când Domnul Iisus era pe cruce, această păsărică văzu că un ghimpe ii intrase Domnului în frunte. Se apropiie de Mântuitor şi cu ciocul trase ghimpele.

Atunci guşa ei se atinse de fruntea însângerată a Mântuitorului. Şi, astfel, păsărică a rămas de atunci cu guşa roşie şi i s-a potrivit şi numele.

după Selma Lagerlof

4. LEGENDA RÂNDUNICII

Într-o țară depărtată, demult, demult, trăia o zână Tânără și frumoasă. Ea avea o singură fetiță, pe care o chema Rândunica. Și fetița era bună, frumoasă și cuminte.

Nu departe de castelul zânei, trăia Mama Pădurii, o babă colțoasă și urâtă foc. Odată, baba o zări pe fetiță cum alerga după fluturi, printre niște flori albe ca zăpada. Și îndată, cum avea inima veninoasă, puse gând rău asupra ei.

A doua zi, pe când Rândunica se juca voioasă cu fluturașii, Baba Cloanța se repezi asupra ei, o luă și o duse departe, departe. Acolo o prefăcu într-o fetiță mică cât un degetar și-i dete drumul în grădină. Biata Rândunică plângea zi și noapte după mămica ei, dar nimeni n-o auzea.

Un vântuleț ușor, zefirul, trecu pe acolo și i se făcu milă de plânsul fetiței. O luă pe aripile lui, ca să o ducă acasă la mămica ei. Merse zefirul, merse mult, zbură zile și nopți, dar acasă la Rândunica nu putu s-ajungă. De oboseală, fu nevoit să lase fetița într-o grădină. Dar minune!

Fetița se schimbă acum într-o floricică albă și rotunjoară. Era însă tot măhnită și plângea mereu. Dumnezeu din cer, care vede și aude toate, auzi și

plânsul fetiței și trimise un înger să-o întrebe ce vrea.

— De ce plângi, Rândunico?

— Cum să nu plâng?! Eram o fetiță ca toate celelalte și răutatea unei babe urâte m-a făcut aşa de mică încât mă pot ascunde sub un mănușchiu de frunze, și m-a dus departe de mămica mea.

— Și acum ce dorință ai, fetițo?

— Aș vrea să fiu o păsărică; numai aşa Mama Pădurii nu m-ar mai ajunge și aş zbură la mama.

— Facă-se pe voia ta! zise îngerul.

Atunci, din floricică albă și rotundă ieși o păsărică și zbură repede ca o săgeată.

Chiar și până azi, rândunica este cea mai ageră păsărică. Ea zboară fără odihnă. De cum se apropie iarna, această păsărică pleacă spre țări depărtate, peste munți și peste mări, iar pe câmpuri se mai găsesc niște floricele albe și fragede numite rochița rândunicii.

5. LEGENDA PRIVIGHETORILOR

Iisus era copil mic, ca de cinci, săse ani.

În apropiere de Nazaret se făcea în fiecare an un bâlcui mare, și toți Nazarinienii mergeau acolo de-și cumpărau cele trebuitoare.

Fiind zi frumoasă, părintii lui Iisus îl luară și pe el la bâlcui. Micul Iisus nu mai putea de

bucurie. Nu mai fusese niciodată la bâlci și nu văzuse niciodată atâtă forfoteală de lume, atâtia negustori și atâtea lucruri frumoase.

El se ținea întruna de părinții săi, căci foarte ușor s-ar fi pierdut în zarva aceea a bâlcuiului.

Și umblând ei încoace și încolo prin îmbulzeala aceea de lume, după târguieri, ajunseră la șatra unui olar, care venise la bâlci cu toate oalele lui și cu alte lucruri de pământ ca să le vândă.

Și aici, pe când părinții lui Iisus alegeau și târguiau, copilașul zări într-un colț niște fluierăse de pământ în formă de păsărele. El se furișă de lângă părinți, se duse lângă acele păsărele și începu să se joace cu ele. Le punea la gură, sufla în ele și nimeni nu băga de seamă jocul lui.

După ce târguiră ce aveau de târguit de la olărie, părinții lui Iisus plecară, nebăgând de seamă că Fiul lor rămăsese în acea prăvălie. Abia mai târziu văzură lipsa lui și se întoarseră să-l caute. Dă-i încoace, dă-i încolo: copilul nicăieri. Tot căutându-l ei aşa, numai ce ajunseră la olărie.

Aci se adunase multime mare de oameni, care se minunau de un mic copilaș. Peste tot s-auzea:

— Ce copil minunat! Ce putere mare are! Trebuie că e Fiul lui Dumnezeu.

Era Iisus. El lua câte o păsărică de pământ din prăvălia olarului. Cum sufla în ea, cum păsările zbura din mânușițele lui și se ducea pe ramurile unui salcâm din apropiere, cântând atât de frumos, că sta lumea

îcremenită și asculta. Vesta aceasta se răspândi în tot bâlcuiul ca fulgerul, și lumea se grămădea, valuri, valuri, spre prăvălia olarului.

Și cu toții grăiau:

— Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu este acest copil minunat!

Iar păsărele din salcâm zburau cântând frumos, și de atunci se zice că s-au iscat pe pământ drăguțele privighetori, cele pământii la fulgi, dar cu viers dumnezeiesc.

6. PRIVIGHETOAREA ȘI TURTURICA

Se povestește că, odată, privighetoarea s-a prins în rămășag cu turturica: să stea amândouă într-o noapte de vară, fără să doarmă, și să asculte și care dintre ele va învăța mai multe cântece — fiindcă trebuie să știi că până atunci niciuna nu

știa să cânte — aceea va câștiga rămășagul.

Cum s-a înnoptat, turturica a adormit buștean și s-a trezit tocmai spre ziua, la strigătul unui om care nu-și putea prinde calul: turr...r...turr...!....!

Și atât a învățat turturica dintr-o noapte întreagă, să cânte cum face omul când vrea să-și prindă calul: tur! tur! tur! Privighetoarea a stat de cu seară până dimineață și a învățat felurite cântece minunate: ca

